

Arrest

nr. 229 834 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de stad DIKSMUIDE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Diksmuide van 11 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BONUS, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat DE SCHEEMAEKER, die *loco* advocaten D. VAN HEUVEN en A. VERSMISSEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van de heer F. D., van Belgische nationaliteit.

1.2 Op 6 februari 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Diksmuide een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), waarin aan de verzoekende partij een bijkomende termijn van een maand wordt toegekend om de vereiste documenten over te maken.

1.3 Op 11 mei 2019 neemt de burgemeester van de stad Diksmuide (hierna: de burgemeester) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid, gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 06-11-2018 werd ingediend door:

Naam: L(...) J(...)

Voorna(a)m(en): L(...) P(...)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

x De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Documenten niet binnen gestelde termijn. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het verzoekschrift op. Zij voert ten eerste aan dat het verzoekschrift eentalig Frans is, terwijl de verwerende partij eentalig Nederlands is en de bestreden beslissing ook eentalig Nederlands. Ten tweede stelt zij dat de stad Diksmuide onterecht is aangeduid als verwerende partij en het verzoekschrift aldus gericht is aan de verkeerde rechtspersoon: de beslissing werd weliswaar genomen door de burgemeester van de stad Diksmuide, maar niet als vertegenwoordiger van de stad Diksmuide, maar wél als vertegenwoordiger van de Belgische staat. Ten slotte geeft de verwerende partij aan dat het verzoekschrift geen uiteenzetting van de feiten bevat, zoals vereist door “artikel 39/69, § 1, 4°” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij stelt dat de verzoekende partij zich beperkt tot een verwijzing naar de aanvraag van 6 november “2019” en de bestreden beslissing van 11 mei 2019.

2.2.1 Met betrekking tot de taal van het verzoekschrift wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat artikel 39/18 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

(…)

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4. (...)

Het voormelde artikel 51/4 luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. (...)

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes

maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

In casu kan niet worden betwist dat de verzoekende partij als particulier geen partij is die onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Daarnaast kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing, een weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) aan een familielid van een burger van de Unie, niet valt onder de regeling van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, waardoor artikel 39/18, derde lid van de vreemdelingenwet van toepassing zou zijn. Bijgevolg mocht de verzoekende partij, overeenkomstig artikel 39/18, eerste lid van de vreemdelingenwet, voor haar verzoekschrift de taal gebruiken welke zij verkiest. De taal van de verwerende partij en van de bestreden beslissing is, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen lijkt voor te houden, dan ook niet relevant.

In dit verband merkt de Raad nog op dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 51-2479/001, 116-117). Naar analogie met artikel 66, eerste lid van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, moet artikel 39/18, eerste lid van de vreemdelingenwet worden gelezen in het licht van artikel 30 van de Grondwet. Gevolg hiervan is dat de taalvrijheid voor de Raad zich beperkt tot de in België officieel gesproken talen, met name Nederlands, Frans en Duits (T. DE PELSMAEKER, L. DERIDDER, F. JUDO, J. PROOT en F. VANDENDRIESSCHE, *Taalgebruik in bestuurszaken*, Brugge, die Keure, 2004, nr. 958; X, *Les Nouvelles v° Droit Administratif*, Brussel, Larcier, 730, nr. 2232).

In casu heeft de verzoekende partij haar verzoekschrift opgesteld in het Frans, zijnde een van de drie landstalen. Bijgevolg beantwoordt dit aan de taalregeling voorzien in artikel 39/18, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De exceptie van onontvankelijkheid van het verzoekschrift, omdat dit zou zijn opgesteld in de verkeerde taal, wordt verworpen.

2.2.2 Met betrekking tot de voorgehouden onterechte aanduiding van de stad Diksmuide als verwerende partij wijst de Raad er vooreerst op dat de rechtspleging voor de Raad van inquisitoriale aard is. Naar analogie met de rechtspleging voor de Raad van State moet bovendien erop worden gewezen dat de rechtsvordering voor de Raad niet is gericht tegen bepaalde personen of overheden die de beslissing namen of wier situatie erdoor wordt bepaald, maar tegen de bestreden rechtshandeling als dusdanig. De Raad duidt dan ook ambtshalve, op zicht van de bestreden beslissing, die overheid als verwerende partij aan die het best geplaatst is om de wettigheid van de beslissing te verdedigen. Hij is hiertoe niet gebonden door de verwerende partij(en) zoals aangeduid door de verzoekende partij (R. STEVENS, *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, nrs. 58-74).

Uit het voorgaande blijkt dat, zelfs als de verzoekende partij in haar verzoekschrift een verkeerde verwerende partij (of een verwerende partij in een verkeerde hoedanigheid) zou hebben aangeduid, dit hoe dan ook niet kan leiden tot de onontvankelijkheid van het verzoekschrift. Bovendien zal uit de verdere bespreking van de Raad blijken dat de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de burgemeester van de stad Diksmuide als vertegenwoordiger van die stad en niet als vertegenwoordiger van de Belgische staat.

De exceptie van onontvankelijkheid van het verzoekschrift, omdat dit de stad Diksmuide onterecht als verwerende partij zou aanduiden, wordt verworpen.

2.2.3 Met betrekking tot het voorgehouden gebrek aan een feitenuiteenzetting in het verzoekschrift wijst de Raad erop dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. (...)

Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid :

4° een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;”

De Raad stelt vast dat het tweede onderdeel van het verzoekschrift de volgende titel heeft: “*Exposé des faits et antécédents de procédure*”. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen zelf erkent, verwijst de verzoekende partij in dit onderdeel enerzijds naar haar aanvraag van 6 november “2019” en anderzijds naar de op 11 mei 2019 genomen beslissing, zijnde de bestreden beslissing. De verzoekende partij geeft in haar feitenrelaas nog aan dat zij de aanvraag van de verblijfskaart als familielid, met name een partner in het kader van een geregistreerd partnerschap, heeft ingediend in functie van de heer F. D., van Belgische nationaliteit, en dat zij in het bezit is gesteld van een bijlage 19ter, waarmee akte wordt gegeven van de indiening van deze aanvraag.

De verwerende partij geeft niet aan, en de Raad ziet niet in, waarom dit feitenrelaas niet zou volstaan in het licht van het voormelde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°.

De exceptie van onontvankelijkheid van het verzoekschrift, omdat dit geen uiteenzetting van de feiten zou bevatten, wordt verworpen.

2.3 De door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het verzoekschrift wordt in zijn geheel verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“En ce que,

Aux termes de l'annexe 19ter remise à la requérante lors de l'introduction de sa demande de séjour, devaient être produit les documents suivants : « Gereg, huurovereenkomst of eigendomsakte, Bewijs van duurzame relatie, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, bewijs ziektekostenverzekering, Paspoort » ;

La décision entreprise est justifiée par le défaut de production des documents requis (« Documenten niet binnen gestelde termijn ») ;

Alors que,

La requérante prétend avoir produit auprès de l'administration communale l'ensemble des documents listés dans l'Annexe 19ter ;

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse ne détermine pas ceux, parmi ces documents, qui demeureraient manquants ; loin s'en fait puisque, en fait, la décision entreprise se limite à mentionner « Documenten niet binnen gestelde termijn », ce qui constitue une motivation totalement insuffisante car ne permettant en aucun cas à la partie requérante de savoir quels sont les documents qu'elle serait prétendument restée en défaut de produire ;”

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende :

“12. Standpunt verzoekende partij.

De betreden beslissing zou onwettig zijn omdat niet wordt aangegeven welk document ontbreekt.

Verzoekende partij stelt dat er sprake is van een schending van artikel 62 van het KB van 8 oktober 1981. Tevens zou er sprake zijn van een schending van de formele motiveringsplicht overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

13. (...)

14. De bestreden beslissing kan niet misbegrepen worden.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de vereiste documenten voorgeschreven bij de artikelen 40bis, §2 en §4 of 40ter van de Vreemdelingenwet ontbreken.

Verzoekende partij weet maar al te goed dat slechts één document ontbreekt, met name de akte van het wettelijk geregistreerd partnerschap, of, zoals het in het formulier Bijlage 19ter wordt genoemd, het 'bewijs van duurzame relatie'.

Zoals reeds hoger vermeld dient het familielid overeenkomstig artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 – waarnaar uitdrukkelijk wordt in het formulier Bijlage 19ter - naast het identiteitsbewijs, documenten voor te leggen waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de Vreemdelingenwet vervult.

Artikel 40bis, §2 -dat in voorliggend geval relevant is – luidt: (...)

In het formulier Bijlage 19ter wordt verzoekende partij om volgende documenten gevraagd (stuk 2):

- *Bewijs van duurzame relatie*
- *Bewijs bestaansmiddelen van F(...) D(...)*
- *Bewijs ziektekostenverzekering*

Enkel de laatste twee documenten werden door verzoekende partij aangeleverd (stukken 6 en 7). Zo niet het bewijs van duurzame relatie, zelfs niet na de verlenging van de indieningstermijn met één maand (stuk 4). Meer nog, verzoekende partij heeft bij verwerende partij nooit gevraagd om een akte van het wettelijk geregistreerd partnerschap.

*Aldus is de bestreden beslissing meer dan afdoende gemotiveerd.
Ook het tweede middel is niet ernstig.*

15. Geen belang.

Hoedanook heeft verzoekende partij geen wettig belang bij dit middel nu zij nog steeds niet beschikt over een akte van het wettelijk geregistreerd partnerschap (dat zich niet in haar stukkenbundel bevindt) en dus niet in staat is om bij een vernietiging een gunstige herbeslissing te bekomen."

3.3 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 november 2018 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met de heer F. D., van Belgische nationaliteit. Zoals de verzoekende partij in het kader van het tweede middel ook aangeeft, werd haar verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 5 februari 2019, de volgende documenten voor te leggen: "Gereg, huurovereenkomst of eigendomsakte, Bewijs van duurzame relatie, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, bewijs ziektekostenverzekering, Paspoort". Op de versie van de bijlage 19ter die zich in het administratief dossier bevindt, lijken "Gereg, huurovereenkomst of eigendomsakte", het woord "bestaansmiddelen" en "Paspoort" doorstreept, op de versie die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, is dit niet het geval.

Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Diksmuide op 6 februari 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met

bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) heeft genomen, waarin aan de verzoekende partij een bijkomende termijn van een maand wordt toegekend om de vereiste documenten over te maken. Deze beslissing verwijst in haar motivering naar artikel 51, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Deze beslissing maakt niet het voorwerp van het thans voorliggend beroep uit. De Raad merkt aldus louter ten overvloede het volgende op. Artikel 51, § 1 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “§ 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.” Deze bepaling voorziet zodoende niet alleen in de afgifte van een bijlage 20 zónder bevel om het grondgebied te verlaten, maar is bovendien enkel van toepassing op burgers van de Unie in het kader van een aanvraag voor een verklaring van inschrijving. De verzoekende partij, die de Colombiaanse nationaliteit heeft en aldus geen burger van de Unie is, heeft echter een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie, teneinde een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te bekomen.

Ten slotte blijkt uit het administratief dossier dat de burgemeester van de stad Diksmuide op 11 mei 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) nam, ditmaal zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens de aanhef van de beslissing werd deze genomen in uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en wordt ermee de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 6 november 2018 door de verzoekende partij werd ingediend, geweigerd. Uit het bovenstaande is reeds gebleken dat de verzoekende partij geen burger van de Unie is die op 6 november 2018 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving heeft ingediend, maar wel een familielid van een burger van de Unie, dat op 6 november 2018 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende. Ook verder in de eigenlijk motivering van de bestreden beslissing wordt nog verwezen naar “de hoedanigheid van burger van de Unie”, in plaats van naar “de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie”. De verzoekende partij gaat echter niet in op deze foutieve wettelijke en feitelijke grondslag, zodat ook de Raad er niet verder op ingaat.

Uit de bijlage 19ter van 6 november 2018 blijkt dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd ingediend op grond van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet, en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Verder blijkt dat de verzoekende partij zich bij het gemeentebestuur heeft aangeboden als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met F. D., van Belgische nationaliteit.

Het voormelde artikel 40ter luidt als volgt:

“(…) § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)”

Het voormelde artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand

aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. (...)"

Het voormelde artikel 44 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. (...)"

De verzoekende partij wijst erop dat de bestreden beslissing is gestoeld op het feit dat de vereiste documenten niet werden voorgelegd. De motivering van de bestreden beslissing luidt inderdaad als volgt: *"De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.*

Documenten niet binnen gestelde termijn."

De verzoekende partij geeft aan dat zij aan het gemeentebestuur het geheel van de documenten opgesomd in de bijlage 19ter heeft voorgelegd, en dat de burgemeester in de bestreden beslissing niet aanduidt welke van deze documenten ontbreken. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing zich in werkelijkheid zelfs beperkt tot de volgende vermelding: *"Documenten niet binnen gestelde termijn"*, hetgeen een volstrekt onvoldoende motivering uitmaakt, aangezien deze haar op geen enkele manier toelaat te weten welke de documenten zijn die zij zou hebben nagelaten om voor te leggen.

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de bevoegdheid om het verblijf te weigeren indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, overeenkomstig artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit inderdaad ligt bij het gemeentebestuur. Artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit bepaalt daarenboven uitdrukkelijk dat het gemeentebestuur de aanvraag enkel overmaakt aan de gemachtigde van de minister, *"indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt"*. Aangezien de bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt op het feit dat de documenten niet binnen de gestelde termijn werden voorgelegd, kan de verwerende partij in haar nota met opmerkingen

niet voorhouden dat de burgemeester niet zou hebben gehandeld als vertegenwoordiger van het gemeentebestuur, maar wel van de Belgische staat (en zodoende de minister of zijn gemachtigde).

Vervolgens stelt de Raad vast dat de zeer beknopte motivering van de bestreden beslissing inderdaad niet toelaat om te achterhalen welke van de vereiste documenten de verzoekende partij niet zou hebben voorgelegd. De verzoekende partij voert dan ook terecht een schending van de formele motiveringsplicht aan.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing niet misbegrepen kan worden. Zij geeft aan dat wordt gemotiveerd dat de vereiste documenten voorgeschreven door de artikelen 40bis, §§ 2 en 4 of 40ter van de vreemdelingenwet ontbreken. Zij benadrukt dat de verzoekende partij maar al te goed weet dat slechts één document ontbreekt, met name de akte van het wettelijk geregistreerd partnerschap, of, zoals het in het formulier bijlage 19ter wordt genoemd, het 'bewijs van duurzame relatie'. De verwerende partij stelt dat het familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, naast het identiteitsbewijs, documenten moet voorleggen waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat zij de door de voormelde artikelen voorgeschreven voorwaarde vervult. Vervolgens citeert zij artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet, en benadrukt zij het eerste lid, 2°, eerste lid en tweede lid, a) van deze bepaling. De verwerende partij geeft aan dat in de bijlage 19ter om een bewijs van duurzame relatie, een bewijs van de bestaansmiddelen van F. D. en een bewijs van ziektekostenverzekering werd gevraagd, maar dat enkel deze laatste documenten door de verzoekende partij werden aangeleverd, maar niet het bewijs van duurzame relatie. Zij stelt dat meer nog, de verzoekende partij bij het gemeentebestuur nooit om een akte van het wettelijk geregistreerd partnerschap heeft gevraagd. De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing meer dan afdoende is gemotiveerd.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat het betoog van de verwerende partij een *a posteriori*-motivering uitmaakt. Zoals hoger reeds vastgesteld, beperkt de motivering van de bestreden beslissing zich tot de algemene stelling dat de betrokkene niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, "*in de hoedanigheid van burger van de Unie*". Specifiek voor het voorliggende geval wordt vervolgens slechts zeer algemeen het volgende gemotiveerd: "*Documenten niet binnen gestelde termijn*". De bestreden beslissing zelf maakt dan ook geen enkele melding van een specifiek document dat niet zou zijn voorgelegd. De verwerende partij kan dit gebrek aan afdoende motivering dan ook niet herstellen door een uitgebreide motivering op te nemen in haar nota met opmerkingen over welk van de vereiste documenten volgens haar niet zijn voorgelegd geweest.

De verwerende partij stelt verder nog dat de verzoekende partij geen wettig belang bij haar middel heeft, nu deze nog steeds niet beschikt over een akte van het wettelijk geregistreerd partnerschap, dat zich niet haar stukkenbundel bevindt, en de verzoekende partij dus niet in staat is om bij een vernietiging een gunstige herbeslissing te bekomen.

Zoals hoger reeds aangegeven, neemt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat het ontbrekende document de akte van het wettelijk geregistreerd partnerschap is, "*of, zoals het in het formulier Bijlage 19ter wordt genoemd, het 'bewijs van duurzame relatie'*". De Raad wijst er echter op dat de verwerende partij met dit betoog twee verschillende elementen met elkaar vermengt.

Hoger is immers reeds vastgesteld dat de verzoekende partij op 6 november 2018 een aanvraag indiende als partner in een geregistreerd partnerschap met de heer F. D., van Belgische nationaliteit. Zoals de verwerende partij zelf erkent, werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Uit het hoger geciteerde artikel 52, § 1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit blijkt dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is "*en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst*", een aanvraag indient voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. Uit artikel 52, § 3, derde lid van het vreemdelingenbesluit blijkt daarentegen dat de aanvraag van de vreemdeling die "*het bewijs van zijn familieband [...] niet overlegt, overeenkomstig artikel 44*", om zijn aanvraag te staven, door de burgemeester of zijn gemachtigde niet in overweging wordt genomen, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies, en dat geen bijlage 19ter wordt overhandigd.

Uit het hoger geciteerde artikel 44, eerste lid van het vreemdelingenbesluit blijkt dat het bewijs overeenkomstig dit artikel het bewijs “aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen” betreft.

In casu moet uit het feit dat een bijlage 19ter en geen bijlage 19quinquies aan de verzoekende partij werd overhandigd, dan ook worden afgeleid dat zij wel degelijk het bewijs aangaande het partnerschap met de heer F. D. heeft overgemaakt, *in casu* het bewijs van het partnerschap in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. De verwerende partij voert nergens in haar nota met opmerkingen aan dat de betrokken bijlage 19ter van 6 november 2018, die net als de bestreden beslissing uitgaat van de stad Diksmuide, verkeerdelijk zou zijn afgegeven. De Raad merkt wel op dat op deze bijlage 19ter niet is ingevuld door middel van welk document het partnerschap met de burger van de Unie werd bewezen. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de stad Diksmuide op 6 november 2018 is overgegaan tot een onderzoek naar de reële verblijfplaats. De controle van de woonplaats is overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het vreemdelingenbesluit voorzien in het geval van het voormelde artikel 52, § 1, eerste lid, wanneer aldus wel een bewijs overeenkomstig het voormelde artikel 44 werd overgemaakt, maar niet in het geval van het voormelde artikel 52, § 1, derde lid, wanneer geen bewijs overeenkomstig het voormelde artikel 44 werd overgemaakt. Ten slotte maakt ook de bijlage 19ter in zijn opsomming van de nog voor te leggen documenten geen melding van de verklaring van wettelijke samenwoning (hetgeen ook tegenstrijdig zou zijn met de afgifte van de bijlage 19ter, zoals hoger reeds vastgesteld). Volgens de verwerende partij zou “bewijs van de duurzame relatie” hiernaar verwijzen, maar dit heeft betrekking op de voorwaarde van de “duurzame en stabiele partnerrelatie”, zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, tweede lid, a) van de vreemdelingenwet. Dit staat los van het bewijs dat het familielid van de burger van de Unie moet leveren dat hij overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, eerste lid van de vreemdelingenwet “de partner [is], die [de burger van de Unie] begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten”, zijnde het bewijs van partnerschap waarnaar artikel 44 van het vreemdelingenbesluit verwijst. Zoals hoger reeds aangegeven, verwijst de bijlage 19ter naar dit bewijs in een afzonderlijk onderdeel (dat zoals gesteld *blanco* werd gelaten).

Op basis van de bovenstaande elementen kan de verwerende partij dan ook niet zonder meer voorhouden dat duidelijk zou zijn dat dit bewijs niet werd overgelegd. De verklaring van wettelijke samenwoning bevindt zich weliswaar niet in het administratief dossier, maar het is voor de Raad niet duidelijk of dit dossier al dan niet volledig is. Het dossier bestaat immers uit een aantal losse documenten, op niet-chronologische volgorde, waarvan niet steeds duidelijk is door wie en op welk moment deze worden overgemaakt of opgesteld. Gelet op de elementen die wél blijken uit het administratief dossier en die erop duiden dat het bewijs van het partnerschap tussen de verzoekende partij en de heer F. D. wel degelijk werd geleverd, kan de Raad niet met zekerheid vaststellen of het administratief dossier *in casu* volledig is en of hij er aldus van mag uitgaan dat dit bewijs niet werd voorgelegd en dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij haar middel. De verwerende partij kan de verzoekende partij ook niet verwijten dit stuk niet bij haar verzoekschrift te hebben gevoegd. Uit niets blijkt immers dat het bewijs van het partnerschap op zich in vraag zou worden gesteld. Zoals hoger reeds vastgesteld, kan dit niet worden afgeleid uit de nietszeggende motivering van de bestreden beslissing, en duiden de afgifte van de bijlage 19ter en de vermeldingen op deze bijlage er in tegendeel op dat dit bewijs wel degelijk werd voorgelegd. In deze omstandigheden kon dan ook niet van de verzoekende partij verwacht worden dat zij dit bewijs bij haar verzoekschrift zou voegen.

In de mate dat de verwerende partij nog stelt dat de verzoekende partij bij het gemeentebestuur nooit gevraagd heeft om een akte van het wettelijk geregistreerd partnerschap, wijst de Raad erop dat de verwerende partij zich beperkt tot een loutere bewering. Bovendien waren de verzoekende partij en de heer F. D. niet verplicht hun wettelijke samenwoning af te sluiten bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Diksmuide. Artikel 52, § 1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit verplicht de verzoekende partij enkel om haar aanvraag in te dienen bij het “gemeentebestuur van de plaats waar [zij] verblijft”, hetgeen zij blijkens het administratief dossier (met name een positieve woonstcontrole op 29 november 2018) ook heeft gedaan.

Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

3.4 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het tweede middel en in het eerste middel behoeven dan ook geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Diksmuide van 11 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE

